

[Kjeld Olesen]

de videre på, at lønmodtagerne får deres andel i kapitaltilvæksten.

Så længe nogle går ledige, har vi en forpligtelse til at sætte ind her og nu med de midler, vi råder over. Derfor er vi ikke at finde i en illusionsfyldt, teoretisk verden. Vi arbejder i hverdagen med vilje til at sætte ind, selv om det er nok så besværligt, og selv om det kan give sved på panden, men hellere sved på panden og flere i arbejde end tomme ord og længere arbejdsløhedskøer.

Lawaetz (FP):

Jeg vil give hr. Kjeld Olesen ret i, at debatten fortjener et højt niveau, men jeg vil ikke bebrejde hr. Jørgen Jensen, at han har rejst debatten om det største problem, vi har i dag: den uhyggelig store arbejdsløshed, som økonomisk har langt større konsekvenser end de ca. 10 mia kr., der udbetales i understøttelse. Følgevirkningerne i form af manglende produktion, nedsat købeevne og manglende evne til at betale skat kan ganske enkelt ikke gøres op. Dertil kommer den menneskelige tragedie for de mange, som gerne vil arbejde. Den menneskelige tragedie ikke mindst for ungdommen er for den enkelte langt større end den økonomiske; for understøttelsen, der gennem de sidste fem år er steget 25 pct. mere end en specialarbejders gennemsnitssløn, har vel nået en sådan højde, at ingen ligefrem lider nød.

Måske – og det er beklageligt – er statsministeren ikke den rette at rette forespørgslen til. Når jeg sætter spørgsmålstegn ved statsministeren som repræsenterende vor regering, er det under henvisning til passager i statsministerens åbningstale den 3. oktober, hvor statsministeren siger (Folketingstidende 1978–79, sp. 3):

»Det vil imidlertid ikke være muligt at opnå de gunstige resultater, som regeringen vil sigte mod, medmindre der også kan skabes et tillidsfuldt samarbejde med de organisationer i samfundet, som øver en afgørende indflydelse på den økonomiske udvikling.«

Har regeringen indkaldt til det meget omtalte trepartsmøde? Nej. Det hed sig, at SV-regeringen blev dannet for at sikre et fast styre til at køre overenskomstssituationen igennem med, men hvad har man foretaget sig for at gennemføre den nødvendige indkomst- og beskæftigelsespolitik ud over at

forhøje momsen, hvilket bremser købeevnen og dermed beskæftigelsen?

Har intern uenighed i socialdemokratiet og Thomas Niensens meget hårde kritik forskrækket regeringen så meget, at man har glemt de efter regeringens opfattelse yderst vigtige trepartsforhandlinger, der måske kunne have forhindret den dramatiske og meget uheldige start på overenskomstforhandlingerne i år?

Muligvis er der ingen skade sket, for det viser måske kun alt for tydeligt, at arbejdsmarkedets parter slet ikke magter opgaven, som så alligevel ender i folketinget.

Det lå i luften, at ØD foreløbig skulle lægges i skuffen og først tages op til senere grundig drøftelse, når den netop udkomne LM-rapport forelå, men hvad sker der? ØD skydes ud som et generelt krav til overenskomstforhandlingerne og gør forholdene i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet endnu mere usikre.

ØD i den forelagte form er efter vor opfattelse et indgreb i ejendomsretten, et skridt mod socialisering, i alle tilfælde et politisk spørgsmål endda vel på allerhøjeste plan. Det er blevet en mærkesag for LOs topfolk, en sag, man nu vil forsøge at sælge, jeg havde nær sagt ved dørsalg, i form af uddeling af brochurer, skønt det er en sag, som størstedelen af lønmodtagerne ifølge alle opinionsundersøgelser er ganske uinteresserede i. Et læserbrev i B.T. den 13. november 1978 siger det tydeligere end noget andet:

»Til fagforeningsdiktatoren Thomas Nielsen.

... Med hensyn til ØD-fonden er det jo ikke nogen hemmelighed, at det skal give LO og fagbevægelsen en større magt i erhvervslivet, men skån den danske lønmodtager for sligt.

Gennem årene har vi oplevet først mejeriet Enigheden med nød og næppe blive reddet ved monopolisering, så mange små mejerier måtte lukke. Siden gjaldt det bryggeriet Stjernen og Arbejdernes Brødfabrik, som lukkede. Dagbladet Aktuelt bliver holdt i live ved, at enhver organiseret lønmodtager er tvunget til at betale til bladet. Jeg tror, lønmodtagerne skal prise sig lykkelige for ikke at få dig og dine som arbejdsgivere.«

Når jeg netop nu beskæftiger mig stærkt med ØD, er det, fordi det er i strid med vort demokratiske samfundssystem. Det er også,